

HUMANEDGAZET

REISVERSLAG

KERSTREIS 2018

Op 4 december zijn Walter en Cecilia, Paul en Marina naar Kroatië vertrokken om kerstpakketten uit te delen. Bij aankomst hebben wij met René, Zorica en Nenad een werkoverleg geregeld. We bespreken wie we deze week allemaal gaan bezoeken. We gaan beschrijven wie welke noden heeft. Ons doel is om wat met de noden te doen.

Wij rijden op onze eerste bezoekdag het gebied Catrna in. Hier komen Zorica en Nenad elke maand om voedsel te brengen. De ouderen krijgen hun aandacht en er wordt iets met hun hulpvragen gedaan, voor zover mogelijk. Wij brengen hen een heel mooi voedselpakket met een kerstbrood, kip en kerstchocola, wat gesponsord is door familie en ons Sinterklaasspel bij families thuis.

Aan het einde van onze route op de eerste dag galmt mijn naam door de bergen. De laatste lieve dame herkent ons meteen. Ik noem haar bakka, wat oma betekent. Mijn naam liet ze galmen over een brok natuur waar je geen mens verwacht. Haar man is na Pasen overleden. Wij hebben gelukkig dit jaar een foto van hen gemaakt toen we tijdens hun orthodox-katholieke Paasdag bij hen waren. Deze feestdag is een week na onze Paasdag. Ze is nu geheel in het zwart gekleed, een hele moedige vrouw die er niet voor kiest om bij haar dochter te gaan wonen. Ze is wel bang voor de vluchtelingen waar ze al mee geconfronteerd is geweest. Vluchtelingen die hun weg zoeken naar Duitsland of Nederland breken in bij de huisjes die sporadisch te vinden zijn in dit gebied. De vluchtelingen hebben honger en eten wat ze kunnen vinden in de weinige huisjes in dit gebied. Triest voor de bewoners dat ze hiermee geconfronteerd worden. Kroatië gaat niet zo coulant om met vluchtelingen. Deze worden met harde hand uitgezet. Het is aardedonker, zodra de zon weg is. Misschien moeten we voor deze mensen een goede zaklamp meebrengen bij ons volgende bezoek, zodat zij het overzicht houden.

We bezoeken Anka die aan één stuk ratelt over haar ziekenhuisbezoek en operatie. Ze is nog nooit uit haar dorp geweest en wist niet wat haar overkwam. Toen ze haar zoon in het ziekenhuis zag, wist ze dat ze naar huis zou gaan. Haar zoon heeft voor haar gezorgd, wat heel bijzonder is in dit gebied. Ik had voor deze zoon kleding en warme schoenen meegenomen. Deze vrouw had met Pasen al gevraagd, of we wat kleding en schoenen voor haar zoon mee wilden brengen. Ik dacht toen: Nu ben je al zo oud en loop je nog voor je kind wat te regelen. Daarom heb ik ook haar wens in vervulling laten gaan. Anka is heel krom en heeft slechte, pijnlijke knieën. Ze zit op een veel te laag bed. We gaan ervoor zorgen, dat zij dankzij een sponsor een hoger bed met een goed matras krijgt en een keukenstoel met leuning, zodat ze ook met steun op kan staan uit haar stoel.

We hebben deze reis een inventarisatie gemaakt van noden die wij wellicht kunnen oplossen, zodat het dagelijks leven van deze bejaarden wat dragelijker wordt. Denk hierbij aan een kachel/oven waar hout in gaat, die warmte geeft en waar goed op gekookt kan worden. Verder een fatsoenlijk bed en een goede stoel. Het is armoe wat we aantreffen aan stoelen. We hebben wel nu, als in ieder huis waar elektriciteit aanwezig was, minstens één gloeilamp kunnen vervangen door een ledlamp, waardoor zij allen beter licht in de donkere huisjes hebben en ook energie besparen. Gezien de blijde reacties zullen we tijdens onze komende Paasreis hier verder mee gaan.

Vier dagen achter elkaar zijn we op pad geweest met tassen voedsel, kleding en schoenen. En wat al niet meer. De laatste dag waren we bij Mio; hij is zeker 75 jaar en door een herseninfarct halfzijdig verlamd. Het heeft geen water in zijn huis, vangt het regenwater met een tiental bakjes, emmers en schalen buiten op. Mio heeft een bed en een kachel die niet brandt. Hij laat niemand toe in zijn huis, maar ik had me voorgenomen om zeker bij hem in huis te kijken hoe hij leeft en wat hij nodig heeft. Ik heb hem een banaan in zijn hand gegeven, omdat ik zeker wist dat hij erge honger moest hebben. De truc was gelukt: hij liet me doorlopen met de tas met eten.

Ik wist niet waar ik het neer moest leggen, omdat zijn tafel te klein was en hij had enkel een bed. Daar lagen ook zijn kleren op. Ik heb het voedsel op zijn bed gelegd en de kip ging hij wel koken, zei hij, maar zijn kachel was uit. Voor het koken van de kip moest deze zeker aangemaakt worden. Door zijn halfzijdige verlamming kan hij niet veel. Ik vond het achteraf jammer dat we niet doortastender zijn geweest. We hadden gewoon zijn kachel aan moeten steken en een pan met regenwater op het vuur moeten zetten. Dan zou de kip echt gekookt worden en had deze man weer eens een warme hap. De levensomstandigheden zijn zo schrijnend. René onze contactpersoon schreef me na het zien van de fotoreportage het volgende: "Als de minister-president van Kroatië deze fotoreportage zou zien, zou hij niet kunnen geloven dat de levensomstandigheden zo erbarmelijk zijn in zijn land." Tsja, het is echt zo.

Voor ons is het een schitterende week geweest met mooi droog weer. We hebben veel mensen voor de Kerst wat extra eten en lekkers kunnen brengen. Allen hebben weer mogen ervaren dat er nog wel mensen zijn die aan ze denken en voor ze willen zorgen.

Deze reis hadden we een zonnecel mee met alle toebehoren, waarmee we een huisje zonder elektriciteit toch van stroom konden voorzien. Het huis waar we het wilde plaatsen was van twee broers. Eén broer is kort voor onze komst overleden en over de andere broer heeft de sociale dienst zich nu wel ontfemd. Hij heeft een huisje en werk gekregen en is daardoor niet meer afhankelijk van onze hulp. De zonnecel zal binnenkort wel ergens anders benut gaan worden.

Dank aan al onze ondersteuners die door hun hulp deze reis mogelijk hebben gemaakt. Middels de fotoreportage laten we jullie allen meereizen. Op naar een volgend bezoek naar de mensen die we deze reis niet hebben kunnen bezoeken.

Voor het jaar 2019 wensen wij René en Helga, Zorica en Nedad en Bert veel kracht en zegen toe bij hun vrijwilligerswerk. Wij hopen samen met hen onze oudere hulpbehoevenden zo af en toe een glimlach en een warm hart te bezorgen.

Marina Molenaars

mede namens de medereizigers Walter en Cilia van Abswoude en Paul Versloot

